

τόνου διὰ τὸ προηγούμενον ἐρωτηματικὸν ντό) Χαλδ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Γαδάρ. διήγ. στ. 365 (ἐκδ. Wagner σ. 134) «ἀφωρισμένε γάδαρε καὶ τρισκαταραμένε, | αἰρετικὲ κ' ἐπίβουλε, σκύλλε μαγαρισμένε». 4) Ἀτακτος, ἀπειθὴς Πόντ. (Κοτύωρ.) : Πολλὰ αἰρετικὸν γινὼν ἔεις.

Πβ. αἰρεσιάρεις.

*αἰριαρίζω, νειριαρίζον Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. αἰριάρεις.

Κοσκινίζω μὲ τὸν αἰριάρη, χωρίζω τὴν αἶραν ἀπὸ τοῦ σίτου διὰ τοῦ καταλλήλου κοσκίνου.

αἰριάρεις ὁ, Ἡπ. Μεγίστ. Πάρ. ναιριάρεις Ἡπ. εἰριάρεις Κρήτ. Πελοπν. (Ὀλυμπ.) εἰριάρ'ς Ἡπ. (Χουλιαρ.) νειριάρ'ς Ἡπ. (Χουλιαρ.) ἀαιριάρεις Ἡπ. ῥιάρεις Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. αἶρα.

1) Ὁργανον πρὸς ἀποχωρισμὸν τῆς αἶρας ἀπὸ τοῦ σίτου, κόσκινον Ἡπ. (Χουλιαρ. κ. ἀ.) Πάρ. : Φέρ' τοὺν νειριάρ' νὰ κουσκινίσουν Ἡπ. || Φρ. Τρύπ'σι οὐ νειριάρ'ς (ἐπὶ πράγματος κατὰ φύσιν ἔχοντος, ἀλλ' ὡς παραδόξου ἐμφανιζομένου) αὐτόθ. 2) Ἐπιθετ. ὁ περιέχων αἶραν, ἐπὶ σίτου, ἀλεύρου καὶ ἄρτου Κρήτ. Μεγίστ. Πελοπν. (Ὀλυμπ.) : Τί μᾶς δίνεις αὐτὸ τὸ εἰριάρικο ἀλεύρι νὰ φάμε, νὰ μᾶς κινήσῃ αἷμα ! Ὀλυμπ.

αἰροκόσκινο τό, ἀμάρτ. εἰροκόσκινο Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τῶν οὐσ. αἶρα καὶ κόσκινον.

Τὸ κόσκινον, διὰ τοῦ ὁποίου ἀποχωρίζεται ἡ αἶρα ἀπὸ τοῦ σίτου.

αἰρόσιτα τά, ἀμάρτ. ῥόσιτα Ρόδ.

Ἐκ τῶν οὐσ. αἶρα καὶ σῖτος κατ' ἀντίστροφον σύνθεσιν.

Αἱ ἐκ τοῦ σίτου ἀποχωριζόμεναι ἄχρηστοι ὕλαι, ὁποῖα κυρίως εἶναι ἡ αἶρα. Συνών. ἀποκοσκινίδια.

αἰσθάνομαι λόγ. κοιν. αἰστάνομαι σύνθηθ. αἰστάνομαι Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ. ἀ. — Λεξ. Βλαστ. ἡστάνομαι Κρήτ. Παξ. Σίφν. κ. ἀ. ἡστάνομαι Σῦρ. ὀστάνομαι Ἡπ. ὀσάνομαι Ἡπ. Μακεδ. Σάμ. κ. ἀ. ἰστάνομαι Θεσσ. κ. ἀ. ἀστάνομαι Τήν. ὀστάνομαι Ἡπ. ὀστάνομαι Μακεδ. (Καταφύγ.)

Τὸ ἀρχ. αἰσθάνομαι. Τὸ ἡστάνομαι ἀπὸ τῆς αὐξήσεως ἢ καθῶς καὶ ἡξεύρω κττ. Τὸ ἰστάνομαι τροπῇ τοῦ αἰ εἰς ι κατὰ τὴν βόρειον Ἑλληνικὴν.

1) Ἐχω συναίσθησιν, συνείδησίν τινας, ἐννοῶ καλῶς, ἀρχ. συναισθάνομαι, σύννοια κοιν. : Δὲν αἰσθάνεσαι, ἀναίσθητε. Αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτό μου καλὰ κοιν. Αὐτὸ εἶναι μικρό, δὲν αἰσθάνεται, ἀμμή σύ ! Ἄνδρ. Μὴ τοῦ συνερίζεσαι, αὐτὸς δὲν αἰσθάνεται Χίος Δὲν ἡσθάνεται τί κάνει Παξ. || Ἄσμ.

Σὲ λίμαν γλείφ' ἢ γλῶσσα σας κ' αἰσθάνεστε γλυκάδα, μὰ μὲ καιρὸ θὰ δῆτε πῶς ἢ γλύκα ναι πικράδα

Κῶς — Ποίημ.

Καὶ τὰ στόματα ἐφωνάξαν | ὅσα αἰσθάνετο ἡ καρδιά ΔΣολωμ. 5. 2) Ἐχω τὰς αἰσθήσεις μου κοιν. : Ἐν ἡσθάνεται πρὸς (ἀπώλεσε τὰς αἰσθήσεις του. Ἐπὶ ἐτοιμοθανάτου) Σίφν. Ἀσθάνουντομ', δὲ μ' ἤφινι τοῦ ἔξουτιρ'κὸ (διετή-

ρουν τὰς αἰσθήσεις μου, ἀλλὰ τὸ φάντασμα δὲν μ' ἄφινε) Τήν. 3) Γινώσκω, ἡξεύρω, ἔχω τὴν ἱκανότητα Ἡπ. Μακεδ. (Καταφύγ.) κ. ἀ. : Αὐτὸς ὀσθάνεται καλὰ νὰ κόψ' κάππες Ἡπ. || Ἄσμ.

Ἄν ὀσθάνει ἀπ' ἀργαλειὸ μεταξοῦτὰ νὰ φαίνη...

Ἔγ' ὀσθάνομαι ἀπ' ἀργαλειὸ μεταξοῦτὰ νὰ φαίνοιν Ἡπ.

αἰσθαντικός ἐπίθ. ΔΣολωμ. 92 αἰσταντικός Ἡπ. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ ρ. αἰσθάνομαι.

1) Εὐαίσθητος, αἰσθηματικός ΔΣολωμ. ἔνθ' ἄν. : Γλήγορα κατορθώνει νὰ πλανέσῃ τὸ ἀδύνατο καὶ αἰσθαντικὸ κοράσι. 2) Διακριτικός Ἡπ.

αἰσθημα τό, λόγ. κοιν. αἰσθημα σύνθηθ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. αἰσθημα.

1) Ψυχικὴ διάθεσις, συναίσθημα λόγ. κοιν. : Δὲν ξεύρω τί αἰσθήματα ἔχει ὁ πατέρας του. Ἀνθρωπος μὲ αἰσθήματα.

2) Ἐρωτικὸν συναίσθημα, ἔρως λόγ. κοιν. : Τὴν πῆρε ἀπὸ αἰσθημα. Ἦταν αἰσθημα ἔς τὴ μέση. 3) Συναίσθημα συμπαθείας πρὸς πολιτικὴν μερίδα ἢ πολιτικὸν πρόσωπον, πολιτικὸν φρόνημα λόγ. κοιν. : Πουλῶ τὸ αἰσθημά μου (μεταβάλλω ἀντὶ χρημάτων τὰ πολιτικά μου φρονήματα).

Πβ. αἰσθησεις.

αἰσθησεις ἡ, λόγ. κοιν. αἰσθησι σύνθηθ. ναισθησι Ἀθῆν. (παλαιότ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. αἰσθησεις.

1) Συναίσθησις, συνείδησις λόγ. κοιν. : Μὰ δὲν ἔχει αἰσθησι, κακόμα (καημένη) Ἄνδρ. 2) Κατὰ πληθ., αἱ αἰσθήσεις, τὰ αἰσθητήρια λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. Ἀθῆν. (παλαιότ.) : Χάνω τοὺς αἰσθήσεις μου. Ξανάροχομαι ἔς τοὺς αἰσθήσεις μου λόγ. κοιν. Ἀπὸ ναισθήσεω κι ἀπ' ὅλο του τὸ σῶμα ! (ἐνν. νὰ φύγῃ τὸ κακόν. Ἐπφδ.) Ἀθῆν. (παλαιότ.)

Πβ. αἰσθημα.

αἰσιοδοξία ἡ, λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. αἰσιόδοξος.

Ἡ ιδιότης τοῦ αἰσιοδόξου, τὸ νὰ εἶναι τις αἰσιόδοξος, δοξασία καὶ προσδοκία εὐνοϊκοῦ μέλλοντος.

αἰσιόδοξος ἐπίθ. λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. αἰσιος καὶ τοῦ οὐσ. δόξα.

Ὁ αἷσια δοξάζων, ὁ πιστεύων εἰς εὐνοϊκὴν, εὐτυχὴ ἔκβασιν τῶν πραγμάτων.

αἰσιοδοξῶ λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. αἰσιόδοξος.

Εἶμαι αἰσιόδοξος, νομίζω καὶ προσδοκῶ τὰ πράγματα εὐνοϊκά : Αἰσιοδοξῶ περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς φυλῆς.

αἰσκιστός ἐπίθ. ἀμάρτ. Οὐδ. ἄσκιστον Ἀμοργ. Σίκιν.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. αἰσχιστός.

Κάκιςτος ἔνθ' ἄν. : Ἀσκιστον κακὸν νὰ σῶρτῃ ! (ἀρὰ) Ἀμοργ. Ἀσκιστον κακὸ καὶ ἀφνίδιον ! (ἐνν. νὰ σ' εὕρῃ, νὰ τὸν εὕρῃ κττ. ἀφνίδιον = αἰφνίδιον. Ἀρὰ) αὐτόθ.

